



Timoteuksen kirje

Timoteuksen jumalanpalvelusyhteisön rukous- ja tiedotuskirje

Joulukuu 2012/Oulu

Timoteuksen jumalanpalvelusyhteisö on osa Suomen Luther-säätiön jumalanpalvelusseurakuntien verkostoa. Kutsunamme on julistaa Kristuksen sovintoveren evankeliumia syntien anteeksiantamuksesta sekä synnyttää ja tukea Pyhän Raamatun ilmoitukselle uskollista luterilaista jumalanpalveluselämää maassamme.

Pidä tallessa, Timoteus, se mikä on uskottu sinun haltuusi! (1.Tim 6:20)

Uskon tunnustelua

past. Janne Koskela

Minä uskon Jeesukseen Kristukseen, Joulun Herraan. Jumalan ainosyntyiseen Poikaan. Tosi Jumalaan ja tosi ihmiseen. Isästä iankaikkisuudessa syntyneeseen, Lihaksi tulleeseen Sanaan. Vapahtajaani, Pelastajaani, Lunastajaani. Hänen kauttaan Isä loi minut ja koko maailman. Hän eli Uutena Adamina täydellisen elämän ja täytti kaiken lain minun puolestani. Hänen ristinkuolemassaan Jumala sovitti koko maailman synnit. Hän voitti kuoleman ja nousi Esikoisena kuolleista herätettyjen joukosta. Hän istuu Isän oikealla puolella Taivaassa, teurastetun Karitsan tavoin ristinhaavat käsissään, jaloissaan ja kyljessään. Viimeisenä päivänä hän on tuleva takaisin tuomitsemaan minut yhdessä kaikkien elävien ja kuolleiden kanssa. Silloinkin hänellä on naulanhaavat käsissään ja jaloissaan. Haavat, joiden hinnalla minutkin on parannettu.

Minä uskon, että en voi omasta voimastani uskoa. Siksi uskonikin on Jumalan Pojan uskoa, Pyhän Hengen synnyttämää ja ylläpitämää. Minä uskon, mutta enemmän kuin minä uskon, hän uskoo minussa. Siksi voin turvallisella mielellä tulla vanhaksi tai sairastua vakavasti. Jumalan Pojan usko ei lepää minun kognitiivisten kykyjeni tai tietoisuuteni vireyden varassa. Se lepää Jumalan sanan, hänen tekojensa ja uskollisuutensa varassa. Se lepää pyhän kasteeni varassa, jossa sain syntyä uudesti ylhäältä, vedestä ja Hengestä. Se lepää synninpäästön sanan varassa, jossa saan aina uudestaan palata kasteessa minulle lahjoitettuun armoon. Se lepää pyhän ehtoollisen varassa, jossa Kristuksen minun puolestani annettu ruumis ja syntieni anteeksiantamukseksi vuodatettu veri jaetaan minulle.

Minä uskon Jeesukseen, ja siksi riipun kiinni hänessä. En uskalla enkä tahdo luopua Herrastani, sillä kenen luokse sitten menisin? Hänellä on ikuisen elämän sanat. Mutta

enemmän kuin minä pidän kiinni hänestä, hän pitää kiinni minusta. Hän ei hylkää eikä unohta minua, vaikka minä kääntäisin selkäni hänelle ja yrittäisin unohtaa hänet. Hän on uskollinen ja laupias. Saarnattamansa lain kautta hän näyttää minulle sairauteni ja luopumukseni ja kutsuu minua parannukseen. Saarnattamansa evankeliumin kautta hän aina uudestaan vakuuttaa minut syntien anteeksiantamuksesta ja parantaa minut.

Minä uskon Jeesukseen, ja siksi tahdon elää hänen omiaan, antaa koko elämäni hänen käyttöönsä. Tahdon seurata sitä kaitaa tietä, joka vie iankaikkiseen elämään Kristuksessa.

Tahdon opetella osoittamaan oikeaa ja todellista lähimmäisenrakkautta ihmisille, jotka Jumala johtaa tielleni. Tahdon opetella antamaan omastani, koska olen itse saanut niin paljon ja niin monet lähellä ja kaukana elävät suuressa yksinäisyydessä, köyhyydessä ja kurjuudessa. Mutta vielä enemmän kuin minä tahdon ja annan, hän tahtoo ja antaa. Hän tahtoo ottaa minut omakseen, ja hän antaa itsensä minun omakseni. Mikään minun antamani lahja ei koskaan voi arvoonsaan ylittää sitä lahjaa, jonka Hän kertakaikkisesti antoi, eikä sitä

elämän lahjaa, josta saan joka päiväni elää. Siksi, annoinpa itse miten paljon tahansa, olen Kristuksessa aina opporikas.

Minä uskon Jeesukseen, ja siksi polvistun tänäkin jouluna alttarin, hänen seimensä ääreen. Minä uskon, ja siksi liitän ääneni enkelkuoron ylistyslauluun, joka kaikuna taivaallisesta jumalanpalveluksesta puhkesi maan päällä ensi kerran Betlehemin kedolla:

”Jumalalle kunnia korkeuksissa ja maan päällä rauha ihmisillä joita hän rakastaa!”



Vuosi alkaa lähestyä loppuaan, ja on aika tehdä hieman yhteenvetoa kuluneen vuoden talousasioista. Edellinen toimintavuosi oli ensimmäinen omavarainen vuosi Timoteus-yhteisön historiassa. Saimme olla ilolla todistamassa yhteisen näyn – ja hengellisen tarpeen - synnyttämää sitoutumishalua, joka mahdollistaa myös taloudellisesti itsenäisen Jumalanpalvelustoiminnan.



Kuluvan vuoden 2012 talousarvion mukainen kannatus-tarve on noin 49500 euroa. Aikaisemman talouskatsauksen yhteydessä näytti siltä, että pääsemme tavoitteesemme myös tänä vuonna.

Talouselukujamme paransi kuitenkin hienoinen kirjausvirhe, jonka ansiosta osa Pyhäkoskelle osoitettua kannatuksesta oli kulkeutunut Oulun kannatuslukuihin. Oheisestä kuviosta käy ilmi korjattu tilanne kertyneen kannatuskehityksen osalta vuoden alusta marraskuulle asti (joulukuun osatilityksiä ei ole vielä kirjattu järjestelmään).



Tämän hetkisten lukemien perusteella kokonaiskannatus tulee päätymään n. 46640 euroon, mikäli pääsemme keskimääräiseen kuukausittaiseen kannatuslukemaan, n. 3900 euroon. Kokonaisuutena tämä tarkoittaisi noin 2860 euron vajetta vuodelle 2012. Tälläkin kokonaiskertymällä saisimme juuri ja juuri omat kulumme katettua, mutta emme pystyisi osallistumaan Luther-säätiön keskustuomiston kulujen katamiseen. Paikallisten seurakuntien hallintorakenne on äärimmäisen kevyt, ja suurin osa esimerkiksi taloushallinnon työstä suoritetaan keskustuomiston taholta. Tämän vuoksi olisi erittäin tärkeää kyetä osallistumaan näiden kulujen katamiseen. Jumala suokoon meille edelleen lahjoittamisen riemua!

Siunattua ja rauhallista joulun aikaa rakkaat siskot ja veljet Herrassamme!

Viiden jarain ja kahden suomalaisen kohtaamisesta

Päivi Raudasoja

Kolme ja puoli vuotta sitten saimme Teron kanssa kunnianimen *pō wai*. Tuolloin viisi jarai-heimon jäsentä sai kasteen Jumalan lapsiksi ja meistä tuli heidän kummejaan (= *pō wai*). Jannen kysyessä meitä kummeiksi ja lupautuessamme emme varmuudella edes tienneet, kuka jarai-perheistä on kyseessä... Tässä raotan lyhyesti verhoa siitä, mitä *Burin, Hienin, Be:n, Batin* ja *Benin* kanssa olemme saaneet kokea, oppia ja ihmetellä.

Benin yksivuotissyntäreillä syyskuussa 2009 alkoi varsinaisesti tutustumisemme jarai-kulttuuriin, olihan syntäreillä reilut 30 jaraita ja me istumassa lattialla jalat ristissä massiivisten ruokamäärien ja utelioiden katseiden ympäröiminä. Jo silloin huomattavaa oli se yhteisöllisyys, omastaan jakaminen ja toisista huolehtiminen, jonka tapaista on varmasti aikoinaan ollut Suomessakin, mutta joka nykyaikana on unohtunut monilta. Ruokakulttuuri, eli yhdessä syöminen kiireettömästi, tuo edelleen mieleen Raamatun kuvaukset ja myös merkityksen: aivan kuten Jeesuksen aikoina, jaraillekin yhdessä syöminen merkitsee ystävyyttä ja kuulumista lähipiiriin.

Arjen haasteissa kummiperheemme on kaivannut apua silloin tällöin, varsinkin auton tai tietokoneen oikutellessa tai vaikeanpuoleisissa läksyissä. *Burin* matka Vietnamiin toi eteemme kaikenlaista pientä tekemistä alkaen lentolippujen varausavusta,

mutta oli hienoa olla mukana saattamassa häntä koneeseen. Vastavuoroista tutustumista suomalaiseen kulttuuriin olemme harjoitelleet leipomalla joulutorttuja ja täytekakkua, mustikkapiirakan tekeminen on seuraavana vuorossa Hienin omasta toiveesta. Varsinaisista kummin tehtävistä tärkein on päivittäisten rukousten ohella ollut ehtoollisen merkityksestä kertominen Be:lle katekismuksen avulla.

Nykyisin vierailut kummiperheen luona ovat rentoja ja koemme aina olevamme toivottuja vieraita. Tero auttaa usein *Buria* teknisten asioiden parissa tai kuuntelee kun hän kertoo asioita Vietnamista. Minä auttelen Hieniä keittiössä sen minkä pystyn ja yritän samalla ottaa oppia vietnamilaisen ruoan valmistamisesta. Seitsemänvuotias *Bat* odottaa kärsimättömästi vauvamme syntymistä ja on pariin kertaan huolehtinut siitä, että vauva tulee mukaan hänen syntymäpäivilleen helmikuussa.

Olemme Teron kanssa enemmän saaneet kuin antaneet näiden kolmen ja puolen vuoden aikana, ja siksi kehotan Timoteus-yhteisön jäseniä tutustumaan rohkeasti enemmän keskuudessamme oleviin jarai-perheisiin. Ystäviä todella tarvitaan, ja se on varmasti antoisaa molemmille osapuolille!

Terveisin viisinkertaiset *pō wait* Tero ja Päivi

Yhteystietoja

Timoteus-yhteisön pastori Janne Koskela on käytettävissäsi, jos sinulla on kysyttävää seurakuntaan liittyen, haluat ripittäytyä, keskustella hengellisistä asioista tai selvittää oman elämän sotkuja ja umpikujia. Ota rohkeasti yhteyttä! [gsm 050 3667747](tel:0503667747), email janne.koskela@luthersaatio.fi. Pastorin puhelinpäivystysajat: su klo 16-17.30, ke klo 10-12.

Pastori Jyrki Anttinen: [gsm 040 - 5838042](tel:0405838042), email. jyrki.anttinen@luthersaatio.fi

Tiliyhteys : FI59 1023 3000 2354 52 viite 6363 - Keräyslupa 2020/2011/3079

Akselin tarina

Raamattu lupaa, että Jumala pitää meistä huolen eikä mitään tapahdu hänen tietämättään. Meidän jokainen hiuskarvammekin on laskettu, (Matt 10:29-30). En ole koskaan pitänyt elämää itsestäänselvyytenä, mutta poikamme Akselin syntymä opetti varsin konkreettisesti, että päivämme ovat Herran käsissä alusta loppuun. Ihmislapsen syntymä on aina ihme.

Akselia odottaessani kärsin voimakkaasta pahoinvoinnista, minkä seurauksena painoni laski. Minut kutsuttiin äitiyspoliklinikalle 10 viikkoa ennen laskettua aikaa. Vauva oli kasvanut hyvin, keskikäyrällä kuin mallikansalainen konsanaan, mutta jouduin jäämään sairaalaan uhkaavan ennenaikaisuuden vuoksi. Minut määrättiin vuodelepoon. Sain käydä ainoastaan wc:ssä ja syödä istualtaan, muuten oli maattava, ettei tilanne etenisi. Vuodelepoa oli tarkoitus jatkaa neljä viikkoa. Omasta mielestäni olisin voinut varsin hyvin pötkötellä kotona, mutta lääkäri halusi pitää minut osastolla toistaiseksi. Penkkiurheilijana saatoin iloita ainoastaan siitä, että pystyin seuraamaan Lontoon olympialaisia pelkän kattoon tuijottelun sijaan.

Perheeni kävi katsomassa minua päivittäin, niin myös lauantaina. Kaikki oli kuten ennenkin, vauva potki ja minua väsytti. Mieheni ja tyttäreni lähtiessä kotiin iltapuurolle, samalla ovenavauksella tuli kättilö sisään. Hän ajoi ensin vauvan sydänäänikäyrän huone- toveristani, ja sen jälkeen kytki minut koneeseen. Sydänäänäni ei meinannut ensin löytyä, mutta pienen jumppailun jälkeen mallikas syke täytti monitorin. Kättilö päätti jättää minut kuitenkin seurantaan käyrälle, vaikka normaalisti minulle ei jätetty anturia kuin hetkeksi, koska se saattoi lisätä supistuksia. Seurannassa ilmeni normaalin käyrän seassa selkeä sydänäänien lasku. Vaihdettiin asentoa, soitettiin lääkäri ja minut vietiin synnytysliiniin. Siellä kuitenkin äänet palautuivat ja tilanne näytti taas rauhalliselta.

Ehdin ajatella, että pitäisi soittaa kotiin, mutta puhelin jäi osastolle. Ja että aika tulee pitkäksi, koska en näe odotettua keihäänheiton finaalia, eikä minulla ole mitään luettavaakaan. Ajatusta pitemmälle ei pitkästykseni koskaan päässyt, sillä pian sydänäänien alkoivat jälleen laskea ja asia varmennettiin ultrassa. Lääkäri katsoi minua silmiin ja sanoi, että täytyy tehdä hätäkeisarileikkaus, vaikka syy vauvan ahdinkoon olikin tuntematon. Seitsemän minuutin kuluttua tästä poikamme oli maailmassa. Siinä välissä minut irrotettiin valvontalaitteista, siirrettiin leikkaussaliin, pestiin, peiteltiin ja nukutettiin. Navan alapuolelle tuli pitkä viilto, josta vauva otettiin ulos. Hän potki mahassa vielä matkalla leikkaussaliin.

Akseli sai syntyessään vain 2/10 pistettä ja vaati virvoittelua.

Lastenlääkäri laittoi hänelle hengityspotken ja lääkkeitä ja kytki hänet hengityskoneeseen. Pieni mies vietiin vastasyntyneiden teholle. Napanuorasta löytyi umpisolmu, joka katkaisi vauvaan menevän ja sieltä tulevan verenkierron täysin. Verinäytteiden mukaan Akseli ei ehtinyt vielä kärsiä hapenpuutteesta, mutta hetken päästä tilanne olisi ollut toinen. Lastenlääkäriin sanoin kyse oli minuuteista.

Mieheni katsoi kotona autuaan tietämättömänä kaikesta Lontoon olympialaisten keihäsfinaalia. Kolmannen kierroksen jälkeen puhelin soi, ja kättilö kertoi, että meille oli syntynyt poika. Hämmästykseni oli vähintäänkin suuri, koska vain muutamaa tuntia aiemmin hän oli lähtenyt luotani sairaalasta ja kaikki oli ollut hyvin.

Jos en olisi kärsinyt niin voimakkaasta pahoinvoinnista, minua ei olisi kutsuttu poliklinikalle. Jos ennenaikaiset supistukset eivät olisi kypsyttäneet kohdunsuuta, niin en olisi joutunut jäämään osastolle. Jos olisin päässyt kotiin viikonlopuksi, kuten oli jo vähän puhuttu, niin en olisi ollut sairaalassa. Jos kättilö olisi noudattanut samaa kaavaa, tai tullut johonkin toiseen aikaan ottamaan sydänäänäni, niin laskua ei välttämättä olisi kuultu. Jos lääkäri olisi alkanut tarkemmin selvittää sydänäänien laskun syytä, niin aikaa olisi mennyt liikaa. Jos olisin ollut kotona, niin leikkausta ei olisi koskaan tarvittukaan. Vaikka jossittelu ei ole yleensä hyväksi, niin tässä se palvelee tarkoitustaan erinomaisesti. Kohdussa olleen lapsen hätää ei olisi voinut mistään tuntemuksista aavistaa. Useiden toisistaan riippuvaisten tilanteiden seurauksena olin siellä ainoassa paikassa, missä lapsellani oli kyseisessä tilanteessa mahdollista selvitä hengissä. Oikeassa paikassa oikeaan aikaan, kerrankin. Emme usko sattumiin. Jumala valitsi Akselin elämään.

Tämä pieni mies on nyt 4kk. Hän nauraa ja jokeltaa, aina silloin kun ei itke. Hän on jo nyt oma persoonansa, vaikka on vielä pieni. Joka ikinen päivä hän muistuttaa meitä siitä, että elämämme on ihme ja lahja. Sitä minä en tiedä, miksi juuri Akseli sai säilyä hengissä ja joku toinen kuolee. Minun ei tarvitsekaan Jumalan kaikkivaltius yltyä sinnekin, minne minun ymmärrykseni ei yllä.

Vaikka jokaisen ihmislapsen syntymä on suuri ihme ja suunnaton kiitoksen aihe sinänsä, jouluna saamme olla yhdessä vielä paljon suuremman ihmeen äärellä. Jumala osoitti rakkautensa meitä luotujaan kohtaan syntymällä itse ihmiseksi. Jouluna saamme katsella seimessä nukkuvaa Jeesus-lasta ja todeta, että Jumala pitää meistä todellakin huolen.



Ajatuksia itsenäisyyspäivänä 2012 vieraalla maalla

Ilkka Pöyry

Suunnittelen tätä kirjoitustani itsenäisyyspäivänä Saksassa, joten paljon perinteistä itsenäisyyspäiväohjelmaa ja -tunnelmaa jää tänä vuonna kokematta. Hyvin usein kotoisissa itsenäisyyspäiväjuhliissa esitetään runona tai lauletaan kansanedustaja/pappi Väinö Havaksen runo ”Testamentti pojalleni”.

Väinö Havaksen ei olisi kansanedustajana tarvinnut lähteä rintamalle ja sotakentälläkin hän olisi saanut valita itselleen sotilaspapin tehtävät, mutta hän tahtoi olla taisteluissa mukana miesten keskellä palvelemissa isänmaata kompanianpäälikkönä.

Havas aavisti kaatuvansa ja kirjoitti rintamalla isolle lapsijoukkoille jäähyväisrunon, jonka hän omisti nuorimmalle pojalleen:



*Tänä aamuna, poikani lähden
kohti tuskien rintamaa.
Sinun, äitisi ja veljes tähden
minut kutsuvi isänmaaa.
Isänmaallinen, kontua vailla
olen ollut ja köyhä mies.
Sydän-Suomeni karuilla mailla
oli suitseva kotilies.
Perinnökseni, poikani, annan
tyhjä taskut ja isänmaan,
kalasaunani välkkyvän rannan,
pyhän uskon Jumalaan.
Minut kerran kun kantavat luokses,
risti sormes ja ole mies.
Kävi, poikani, näin sun vuokses,
minä viitoitin miehen ties.*

Vihollisen panssarivaunua torjuessaan Havas kaatui jatkosodan ensimmäisinä päivinä ja sankarivainajan mukana perhe sai muistoksi edellisen runon.

Tänä itsenäisyyspäivänä ajattelen eritoten omaa isääni. Hän oli Havaksen lailla rintamaupseeri ja taisteli etulinjassa koko jatkosodan ajan. Isäni sai säilyttää henkensä parista vakavasta haavoittumisesta huolimatta ja perusti perheen, minkä seurausta minäkin olen.

Isäni jätti perinnöksemme kalasaunan välkkyvän rannan ja vapaan isänmaa, mutta pyhästä uskosta Jumalaan hän ei koskaan puhunut. Luulen, että uskonsa hän menetti Rajajoella, jossa hän viivytykskomppanian päällikkönä menetti lähes kaikki miehensä ja syytti elämänsä loppuun asti siitä itseään... ja ehkä Jumalaa?

Kirkossa ei käyty kuin jouluna, sunnuntait kyllä pyhitettiin lepoon ja työtä opittiin tekemään. Rintamallaolo jätti jälkensä kasvattajaan; kun metsätöihin tai pellolle päätettiin lähteä kello kahdeksan, se ei tarkoittanut minuuttia vaille taikka minuutin yli kahdeksan vaan kello kahdeksan.

Joka ei ollut paikalla jäi kyydistä ja sai myöhemmin tuta, mitä tuli tehdyksi. Isäni oli äärimmäisen oikeudenmukainen ja turvallinen miesmalli. Rajoista, jotka oli annettu, pidettiin kiinni, töissä ei lepsuillu ja vaikeuksia ei vältelty – mitä haastavampi työ sen tiukemmin ja tinkimättömämmin siihen pureuduttiin. Armahtavaa ja anteeksiantavaa isähahmoa hänestä oli vaikea löytää.

En nähnyt isääni koskaan humalassa, tupakointia hän inhosi yli kaiken. Tärkeintä hänelle oli perheen hyvinvointi ja lasten kouluttaminen, itselleen hän ei halunnut mitään huomionosoituksia missään elämänvaiheessa. Unissaan ja omissa ajatuksissaan hän yhä uudelleen ja uudelleen palasi sota-ajan koviin koettelemuksiin. Vasta paljon jälkeensä ymmärsin, miten kovia kokemuksia isämme saivatkaan kokea rintamalla. Kerrotaanhan Yrjö Jylhästä, joka Taipaleenjoen taistelussa Koukkuniemessä menetti kolmesti komppaniansa miesvahvuuden eli n. 300 miestä. Jylhä koetti selvittää omista koettelemuksistaan pukemalla ne runon muotoon ”Kiirastuli”-sarjassa. Isäni hukutti tuskansa työnteeseen. Lieneekö sen ajan seurakuntien paimenet ymmärtäneet, mikä valtava sielunhoitotyönsarka heitä oli odottamassa ihmisten kodeissa - taisivatpa nämä miehet jäädä hoitamatta kirkon paimenilla.

Tasan kymmenen vuotta sitten, itsenäisyyspäivänä, silloin 84-vuotias isäni sairastui vakavasti ja lopullisesti. Eteläpohjalainen, luonteeltaan ja olemukseltaan teräksinen veteraani alkoi fyysisesti murtua pala palalta. Sain olla hänen sairaalavuoteensa ääressä kertomassa tuolle tervaskannolle Kristuksen anteeksi-antamuksesta - armosta. Puhekykynsä menettäneen vanhuksen ilmekään ei värähdellyt lukuisten puhumisteni ja rukousteni aikana - näytti, että mikään ei mene perille.

Sitkeä vanhus teki hidasta kuolemaa vielä maaliskuun alussa

2003. Kaikenlainen nesteytyskin oli siinä vaiheessa lopetettu. Tuntuu, että kaikki rukoukseni ja puheeni olivat valuneet kuin vesi hanhen selästä. Joka iltamyöhä, kun poistuin sairaalasta suorastaan huusin kuolevan, huonokuuloisen vanhuksen korvaan, että jos nyt tänä yönä tulet kuoleman rajalle, niin seuraa ristiinnaulittua!

Raamatussahan opetetaan, että meidän ei tule rukoilla Jumalalta koskaan mitään merkkiä, sanaan uskomisen ja luottaminen riittää. Silloin maaliskuussa 2003 rukoilin kuitenkin. Ensinnäkin kiitin Jumalaa hyvästä ja turvallisesta isästä ja pyysin Kaikkivaltiasta korjaamaan hänet taivaaseen. Pyysin myös merkin siitä, että rukoukseni on tullut kuulluksi.

Maaliskuun puolenvälin kieppeillä lautumat olivat ilmestyneen isän käsiin ja jalkoihin. Halusin hänet kotiin kuolemaan oman perheeni keskelle. Nostin heiveröiseksi riutuneen vanhuksen istuma-asentoon makuuhuoneeseensa, josta avautui valkoisen hohtava maisema Oulujoelle auringon noustessa joen takaa saaden koskemattoman lumikannen joessa säteilemään miljoonin kullatuin sätein. Oli sunnuntai ja radiosta kuului huonokuuloiselle kuolevalle isosti Kalannin kirkosta jumalanpalvelus. Tultiin esirukouksessa siihen kohtaan, jossa sanottiin: ”kun lähtöhetkemme joutuu, auta meitä pääsemään iankaikkiseen elämään”, tätä seurasi Isä Meidän-rukous, johon perheeni yhtyi isän ja papan ympärillä. Aamenen kohdalla vanhus puhalsi viimeisen kerran. Yöpöydällä odotti valmiina sinivalkoinen kynttilä, se sytytettiin, Suomen pienoislippu ja maljakossa sinivalkoiset kukat koristivat myös pöytää – veteraani oli tullut viimeiseen iltahuutoon. Otin kalenterini ja merkitsin siihen kuolinhetken ja päivän. Huomasin, että oli Ilkan nimipäivä – minulle oli annettu merkki. En tiedä pelastuiko isä, mutta rukoukseni oli kuultu.

Väinö Havas antoi runossaan ymmärtää, että perinnöksi voimme jättää lapsillemme pyhän uskon Jumalaan. Mutta näinhän se vain ei ole. En minäkään uskoani perinyt isältä, joka ei koskaan tunnustautunut kristityksi. Emme voi siirtää uskoamme lapsillemme, mutta vanhempina meidän tulee välittää puhdasta kristillistä opeutusta heillä ja kantaa heitä rukouksin Jumalan syliin.

Isinä ja äiteinä päätehtävämme on olla turvallisia vanhempia, joiden välisen rakkauden ilmapiirissä lapsemme saavat kasvaa täysipainoiseen aikuisuuteen, niin ettei heidän koskaan elämässään tarvitse lähteä etsimään isän- tai äidinrakkautta vääristä lähteistä. Onko mikään ympäristö maailmassa lapselle parempi kasvupaikka kuin kristitty koti, jossa päivittäin pyritään elämään todeksi Raamatun lupauksia ja tahdotaan rakastaa aviolupauksen mukaisesti?

Uskoamme emme voi siirtää, pelastava usko on joka kerta Jumalan suuri ihme ja lahja, mutta ennen kaikkea meidän miesten perheen päänä tulee toimia ja kantaa vastuuta niin, että voimme Jeesuksen (24:15) lailla sanoa: ”Minä ja minun perheeni palvelemme Herraa.”

Rukoile kanssamme!

Kiitämme:

Jumalan armon täyteydestä Kristuksessa sekä armonvälineiden osallisuudesta

Jumalan perheväen yhteydestä

Jokaisesta messusta paikkansa löytäneestä, nuoresta ja vanhasta

Kaikista vastuunkantajista

Kastekoulusta ja nuortenilloista

Lähetyshiippakuntaprojektin etenemisestä

Pyydämme:

Siunausta työn suunnitteluun ja kaikkiin kohtaamisiin, viisautta ja johdatusta lähetyshiippakunnan rakennustyöhön

Siunausta Janne- ja Jyrki-pastorille ja heidän perheilleen

Siunausta Typön perheelle etu-Aasiassa sekä Aitan perheelle Kaukasuksella.

Siunausta Jarai-kansalle ja muille vainotuille ympäri maan piirin.

Jumalan huolenpitoa talousasioihin - uskollisia tukijoita ja esirukoilijoita.

Vastuunkantajia ja sitä, että kaikki saisivat löytää oman paikkansa seurakunnassamme.

Uskollisuutta vähässä ja palvelijan mieltä.

Jumalan siunausta ja herätystä koko Suomen ev. lut. kirkolle, sen jäsenille, paimenille ja päättäjille sakenevan pimeyden keskelle.

Kaikkien maailman uskovien yhteyttä.

Siunattua Vapahtajan syntymäjuhlaa!

messu su klo 10.30. Joulumessu 25.12. Klo 10.30, Tuulimyllynkatu 18